

LEBRIS

We know
books

George Morăraș
Reset amnezic

LETRAS

Promovăm autorii români

CARTEA I

ÎNTÂMPLAREA	9
Capitolul 1	11
- Debutul enigmei -	11
Capitolul 2	34
- Doamna și „străinul” -	34
Capitolul 3	81
- Renașterea -	81
Capitolul 4	93
- Plăcere vinovată -	93
Capitolul 5	122
- Surprize, surprize! -	122
Capitolul 6	132
- Candelă pentru o icoană -	132
Capitolul 7	143
- Escapada -	143
Capitolul 8	154
- Ridică-te Lazăre... și te răzbună! -	154
Capitolul 9	176
- În altă viață -	176
Capitolul 10	198
- Răzbunare, trădare și consecințe -	198

DESTINUL	225
Capitolul 1	227
- Trecutul te prinde din urmă -	227
- Capitolul 2.....	250
- Speranța moare ultima! -	250
Capitolul 3	264
- Desert în catifea -	264
Capitolul 4.....	272
- Tentația Diavolului -	272
Capitolul 5	289
- Ipotetica fericire -	289
Capitolul 6	301
- Serviciu contra serviciu -	301
Capitolul 7	309
- Vedi... Romania, e poi muori! -	309
Capitolul 8	323
- Prieteni și victime -	323
Capitolul 9	341
- Demoni și traume -	341
Capitolul 10	355
- Via Bangkok -	355
Capitolul 11	371
- Sfârșitul unui arlechin -	371
Capitolul 12	386
- Joc neîncheiat -	386

CARTEA A III-A

CASA DE STICLĂ	397
Capitolul 1	399
- Memoria Praeteritorum –	399
Capitolul 2	421
- Fortes fortuna juvat –	421
Capitolul 3	433
- Abundas cautela, non nocet –	433
Capitolul 4	461
- Acta, non verba –	461
Capitolul 5	478
- Omnia dona a Deo procedunt –	478
Capitolul 6	494
- Audaces fortuna juvat –	494
Capitolul 7	521
- Ad rem! –	521
Capitolul 8	552
- Ad unum omens –	552
Capitolul 9	569
- Ab alio expectes, alteri quod feceris –	569

LIBRIS

We know
books

CARTEA I

ÎNTÂMPLAREA

- Debutul enigmei -

Seth Chamber se trezi cu noaptea în cap, ca de obicei, pentru a pleca la pescuit. În coliba lui sărăcăcioasă și dezordonată plutea un miros puternic de whisky și tutun. O atmosferă deprimantă, care nu era deloc de natură să îl înveselească sau să-i înlăture mahmureala. Așa se simțea după fiecare noapte păcătoasă, stropită din belșug cu alcool. Se uită în pat și văzu, între așternuturile dezordonate, formele rotunde și dezgolite ale unei femei și se întoarse cu spatele dezinteresat. Își clăti gura cu un strop de whisky rămas de cu seară și, după ce își puse pălăria, haina și cizmele, se îndreptă spre ușă, clătinându-se ușor. Se întrebă în treacăt cine era femeia cu care se culcase. Era oare Miriam sau Jessica... poate Maggie? Oricum, pentru el nu conta prea mult chestia asta! Important era să plece mai repede, să-și scoată bătrâna barcă în larg și să inspire cât mai adânc aerul salin, sperând ca astfel să-și simtă capul în limitele lui normale și nu atât de mare pe cât îl simțea acum. Erau dimineți ca aceasta, când îi era silă să se uite și în oglindă, de teama a ceea ce o să vadă. La ce va fi diseară, nu avea rost să se gândească. O să vadă el cine îi va mai încălzi așternuturile! Nu de lipsa companiei se plângea! În general, Seth încă era considerat un bărbat destul de atrăgător și zdravăn, deși puțin cam răvășit de alcool. Totuși, o partidă bună. Nu era un pescar înăscut și nici măcar unul care pescuia din necesitate. La el, era pur și simplu o pasiune nebună!

În pubul lui Phil Stockwell, unde-și petrecea toate serile, obișnuia să spună celor care voiau să-l asculte că „nu simți că ești liber, nu ești împlinit și mori neîmpăcat cu tine dacă nu-ți trăiești pasiunile”! Unii spuneau cu lehamite că-i nebun și că face psihologie de doi bani, alții începuseră să-l creadă, de

vreme ce renunțase la o situație financiară foarte bună și la confortul din casa tatălui său.

Bătrânul Abraham Chamber era unul dintre cei mai bogați oameni din oraș. Businessul său cu cherestea, mobilă și furnituri se pare că îi aducea constant sume importante la bugetul și așa rotund al firmei. Seth nu avea însă nici înclinații, nici tragere de inimă pentru o activitate profitabilă, ceea ce dusesese la discuții aprinse cu bătrânul Abe. După ce bătrânul îl amenințase că va lăsa toată averea moștenire societăților caritabile, Seth părăsise casa, cumpărând acea colibă dărăpănată și barca de la un pescar bătrân și mutându-se acolo. Fusese un joc al ambițiilor mai mult! Seth voia să-i arate tatălui său că dorea să rămână fidel pasiunii sale, iar bătrânul Abraham căutase doar să-l aducă pe drumul cel bun.

De atunci, amândoi rămăseseră singuri și ferm decizi. Niciunul dintre ei nu mai voia să audă de celălalt! Asta se întâmplase cu opt ani în urmă și, de atunci, Seth se adaptase la modul acela de a trăi dezordonat, dar lipsit de obligații. Acum, toată lumea știa că singurele constante din viața lui erau pescuitul și alcoolul. Femeile îl curtau încă, dar el nu părea interesat. Nu se grăbea, preferând să mai „copilărească”.

Ieșind din casă în aerul răcoros al dimineții, Seth inspiră profund de câteva ori, în speranța că va elimina mai repede efectele nocive ale alcoolului și tutunului, care în fiecare dimineață îi dădeau senzațiile acelea mizerabile. Se gândise de mai multe ori să le lase, dar, cum cineva îi spusese că suma viciilor este constantă, îi era frică să nu se apuce de ceva mai rău. Vedea bine că din ce în ce mai mulți tineri, la vârste tot mai mici, începeau să se drogheze și să se depraveze. Nu se cădea ca la vârsta lui să se apuce de cine știe ce altceva! Începu să meargă cu pași mari și nesiguri de-a lungul drumului spre micul golf, unde-și ancoră barca, înjurând în gând cizmele reci și umede care-i accentuau starea de disconfort. Buck, care îi era tovarăș nedespărțit de drum în fiecare dimineață, lătră scurt în

semn de salut și începu să alerge cu câțiva pași înaintea lui, ca pentru a-l apăra de vreun pericol ce ar fi putut să apară. În ceața dimineții, Seth îi vedea doar spatele și coada ridicată și îl înjură în gând. Într-o încercare de a glumi cu sine, își spuse că până și Buck îl tratează cu spatele. Uită de gluma nereușită și continuă să meargă mecanic, pe drumul cunoscut. După o vreme, Buck începu să se neliniștească, pe măsură ce se apropiau de mal. Seth realizează că, de două zile, se întâmpla același lucru! Poate chiar de trei, dar nu era sigur de ziua de alaltăieri, fiindcă fusese ceață deasă și nu dăduse atenție câinelui, cât dăduse hârtoapelor din potecă. Ieri, când se întorsese de pe mare, sigur văzuse o formă de om care stătea pe stâncile ce mărgineau golfulețul. Stătea într-o poziție... parcă de meditație yoga!

Prima dată crezuse că i se pare, apoi, punând mâna streășină la ochi, pentru că soarele era încă puternic la asfințit, se convinsese că era într-adevăr silueta unui om ceea ce zărise. Se gândise că de aceea se agitase Buck de dimineață, fiindcă simțise o prezență străină, dar el era prea mahmur ca să se uite în jur. Se întrebuse, mai apoi, ce dracu' căuta un om acolo în pustietatea aceea de piatră, dacă era unul sănătos la cap? Apoi tot el își răspunse. Probabil că era unul dintre acei turiști cu cortul, căruia îi plăcea să contemple natura de unul singur, sau poate vreun scrântit de yoghin care medita, cum mai veneau câteodată prin părțile acelea.

Astăzi i se părea totuși anormal să se repete povestea, dar nu era treaba lui cine trecea și cât stătea prin locurile alea. Nu merse mult și începură să se zărească stâncile, prin aburul ceții de dimineață, care se ridica. Aruncă totuși o privire căutătoare, dar renunță. Lumina era încă puțină și pentru el era încă neclar în direcția în care privea. Îl liniști pe Buck și continuară drumul în tăcere până la barcă. Odată ieșit în larg, Seth începu să simtă din nou că trăiește, deși aerul dimineții era încă rece și începuse să-l cam pătrundă. Acum se simțea el însuși, liber... Liber să gândească ce vrea sau să nu gândească,

să-și imagineze ce vrea, să se culce liniștit în cabină, dacă vrea, sau să-și întindă sculele. Aici nu îl vedea nimeni, în afară de Buck, și nu trebuia să vorbească cu nimeni sau să dea socoteală cuiva. Țsta era conceptul lui despre libertate și numai așa simțea că trăiește din plin. Ziua se scurse ca de obicei, fără incidente și fără o captură importantă. Începu să vorbească cu câinele, așa cum făcea adesea:

—Buck, bătrâne, cred că e timpul să ne întoarcem acasă, ne-am câștigat whiskyul pe ziua de azi, nu-i așa, amice? El își primea rația de whisky de la domnul Stockwell, căruia îi livra captura și care oficial era unul dintre sponsori și protectorul azilului din localitate, a cărui locatară era și soția lui. Peștele prins nu era niciodată vândut și sfârșea, ca de obicei, pe masa azilului de bătrâni. Oricum, aceasta era o înțelegere formală, Seth neavând nevoie de vreun beneficiu de pe urma pescuitului. Renta pe care o primea de pe urma mamei sale, decedate cu mult în urmă, îi era suficientă pentru a-i asigura un trai decent. Lisa Chamber știuse întotdeauna ce fel de caracter are Seth și se îngrijise din vreme de viitorul lui. Soarele, care începuse să apună, colora în roșu o fâșie lată din crestele sclipitoare ale valurilor. Îi era drag asfințitul, dar nu găsisese încă persoana potrivită cu care să-l privească! Își aduse aminte de ceea ce gândise dimineață, când Buck începuse să se agite, și își propuse ca astăzi să mai privească o dată, cu atenție, spre stâncile unde ieri zărise silueta aceluia om stând în lotus și meditănd. În acel moment fiind lucid, realizează că, oricât de mult s-ar fi chinuit dimineață, tot nu ar fi putut să vadă de pe mal ceea ce văzuse din barcă, deoarece nu privea din unghiul potrivit. Malurile începuseră să se zărească și, apropiindu-se, Seth opri motorul bărcii, lăsând ca aceasta să înainteze ușor, purtată de valuri. Trebuia să fie atent, deoarece avea un singur unghi de unde putea să vadă stânca pe care zărise ieri cea siluetă. Dacă trecea prea repede, risca să nu mai observe nimic, unghiul fiindu-i obturat de vârfurile altor stânci. Zări în sfârșit

acel colț de stâncă și rămase surprins să constate că, exact ca și ieri și exact în același loc și în aceeași poziție, își făcea remarcată prezența silueta yoghinului.

Ceva îi spunea că lucrurile parcă n-ar fi chiar în regulă... Ceva nu era normal! Se decise să facă un mic ocol și să se apropie mai mult, pentru a vedea mai bine despre ce este vorba. Simți o agitație interioară și asta pentru el nu era un semn bun. Învățase că, în viața lui liniștită și care se desfășura plat, fără evenimente deosebite, un astfel de semn, ca o prevestire, trebuie pus pe seama unor lucruri importante ce aveau să se întâmple. Și nu era deloc departe de adevăr, cel puțin nu de data aceasta. Când se apropie suficient, aruncă ancora, pentru a fi sigur că nu va fi izbit de colții care ieșeau din apă în vecinătate. Privi atent spre silueta care stătea nemișcată, apoi strigă către mal. Ceva nu era deloc normal în acea imagine! Mai strigă de două ori, mai puternic, însă ceea ce se profila ca fiind silueta unui om nu reacționează în niciun fel. Părea că nici nu-l aude sau că, pur și simplu, forma aceea era doar o statuie și nu o persoană. Atunci avu loc acel decluc, care îi confirma senzația de mai înainte.

Omul stătea într-adevăr pe o bucată de stâncă ieșită din peretele abrupt, doar că malul era cu mult mai sus. Fugi jos, sub punte, și se uită printre lucrurile aruncate de-a valma în dulap, răscolind în căutarea unui obiect. Deschise apoi capacul larg al unui cufăr vechi ce se găsea în cabina lui și continuă să caute, până ce descoperi obiectul cu pricina. Era un binoclu puternic, de genul celor folosite de marina britanică. Ieși pe punte și puse binocul la ochi, potrivit lentilele, astfel încât focalizarea să-i dea o imagine cât mai clară.

În primul moment, rămase blocat și, dacă cineva i-ar fi pus o întrebare, nu ar fi fost în stare să-i răspundă. Imaginea pe care o vedea îl sperie și îl făcu să intre în panică. Silueta pe care o văzuse încă de ieri și pe care astăzi o regăsise în același loc era a unui bărbat, mai tânăr poate cu câțiva ani decât el. Omul era lovit puternic la cap și rana largă, ce se ghicea, lăsase să curgă

mult sânge. Acesta îi colorase în roșu hainele rupte, de culoare gri, aproape de aceeași nuanță ca și stâncă, cu care străinul era îmbrăcat. Fața palidă, contrastând cu roșul-marونیu al sângelui, părea practic împietrită, cu privirea fixă și maxilarul puternic încheștat.

Se putea deduce ușor ce eforturi fizice mari face pentru a sta în poziția aceea, pe acel colț de stâncă ieșit puțin în afara peretelui abrupt, ca un mic scăunel. Dacă socotea după agitația lui Buck, se părea că omul stătea acolo de vreo trei zile. Seth privi din nou prin binoclu un pic mai sus, către vârful stâncii, pentru a vedea dacă se zărește vreo funie. Își spuse că poate omul a vrut să coboare din vârful stâncilor către baza lor și, în acest timp, a avut loc un accident. Cercetă cu atenție, dar nu zări nimic, în afara câtorva crengi rupte de pe marginea de sus a stâncilor și a unor resturi textile de culoare bleumarin. Probabil, o parte dintr-un sacou, așa cum distingea el. Coborî apoi binoclul și se uită iar la străinul înțepenit în acea poziție. Acesta purta pe el haina ruptă a costumului său gri și avea o cămașă albă. Se gândi că acea bucată de sacou bleumarin fie că provenea dintr-o valiză desfăcută în cădere, fie era o bucată din haina altcuiva, iar asta însemna că acolo a avut loc poate un accident rutier în care erau implicate mai multe persoane? Gândurile îi treceau prin cap cu o viteză amețitoare, sărind de la o idee la alta. Știa că partea superioară a abisului era terminația unui mic platou stâncos, ce se învecina la vreo șaptezeci de metri cu autostrada ce ducea către Londra. Acolo sus, undeva în apropiere, era și o parcare, iar la vreo doi kilometri era o stație de benzină destul de puțin frecventată. De multe ori, turiștii opreau în acea parcare și coborau pe micul platou stâncos pentru a vedea peisajul și valurile care se spărgeau de stânci sau pentru un sandwich-break și un ceai din termos. El însuși, în copilărie, venea aici în compania vreunei fete pentru a privi apusul.

Regreta și acum că nu se mișcase mai repede și că fusese indecis, astfel că singura femeie pe care o iubise se măritase cu un doctor, înainte ca el să realizeze ce pierdea. Eh, dar nu era timp de amintiri și de romantisme acum! Privi din nou prin binoclu împrejurimile, în speranța că-și va da seama cum a ajuns străinul pe stâncă aceea. Nu văzu nimic să-i atragă atenția, iar după crengile rupte de pe marginea stâncilor, deduse rapid că acesta se rostogolise și le rupsese în cădere. Continuă să caute cu privirea ceva care să facă legătura cu acea bucată de stofă bleumarin sau orice altceva mai putea descoperi. Aproape imediat găsi într-adevăr ceva, mult mai jos, pe o stâncă ascuțită, deasupra nivelului apei. Măinile i se crispară în acel moment pe binoclu. Uluirea puse stăpânire pe el în proporție de sută la sută și genunchii începură să îi tremure. Pentru că toate zilele lui se asemănau între ele, nu se gândise niciodată că poate avea parte de un asemenea spectacol înspăimântător. Se simțea în acel moment răvășit, speriat și incapabil să reacționeze în vreun fel. Privea acum vârful acelei stânci, pe care zăcea un al doilea bărbat, într-o poziție halucinantă. Căzut pe spate, părea parcă o jucărie de cârpă ruptă în două, pliată pe unghiul format de laturile stâncii. Apele înspumate ce pătrundeau printre colții de stâncă îi spălau picioarele, mișcându-le în stânga și în dreapta, după cum apa creștea sau se retrăgea. Nu-și putu da seama de altceva decât că individul frânt în două pe acea stâncă fusese posesorul sacoului bleumarin, din care o parte rămăsese acolo sus, unde se agățase. În plus, remarcă faptul că acel cadavru era foarte umflat, probabil, judecând după dimensiuni, părea că în viață tipul fusese solid. Reuși într-un târziu să-și miște mâinile și mută din nou binoclul către străinul așezat în „lotus” pe acel colț de stâncă, ce se afla mai sus. Aceeași nemișcare, același chip împietrit și aceeași privire. Fără să-și dea seama că gândește prostii în acel moment, Seth se întrebă cum era posibil să stai într-o asemenea nemișcare și oare de cât timp stătea așa?

În momentul când începuse să raționeze, Seth simți că începe să-i dispară tremuraturul genunchilor. Se gândi să mai studieze puțin împrejurimile, să vadă dacă mai descoperă ceva, însă renunță aproape imediat la idee. Se temea oarecum să nu cumva să mai descopere, poate, și alte grozăvii. În același timp, în mintea lui își făcu loc o altă întrebare. Oare străinul în costum gri mai trăiește sau o fi murit și el, stând în acea poziție și așteptând ca să-l salveze cineva? Dacă mai trăia, deși nu dădea niciun semn de viață, el era singurul care, în acel moment, îl putea ajuta, într-un fel sau altul. Făcu repede în mintea lui un plan, știind că avea la bord niște frânghii care-l puteau ajuta. Ar fi putut urca pe platoul stâncos și de acolo să coboare în rapel, până în dreptul individului, într-o încercare de salvare. Era singurul mod de a ajunge în dreptul omului. Renunță însă imediat la planul ăsta, gândindu-se că, dacă ar ajunge în dreptul lui și acesta ar fi avut o reacție la care nu se aștepta, puteau muri amândoi. Dacă reușea totuși să-l lege cu frânghia, nu știa cât de dificil va fi să-l tragă sus și dacă va reuși! Nu făcuse în viața lui un lucru asemănător și se gândi că acțiunea lui de salvare avea probabilitatea să sfârșească cum nu se poate mai rău. Cea mai indicată soluție, concluzionă el, era să anunțe cât mai repede autoritățile.

Își spuse că trebuie să se grăbească, deoarece ziua era pe sfârșite, iar echipele de salvatori ar putea acționa mai bine și mai în siguranță profitând de lumină, cât încă era. Se repezi să pornească motorul și, cu turația la maximum, se îndreptă în cea mai mare viteză către locul unde își ancora barca de obicei. Făcu în minte filmul ultimelor minute și al celor constatate, pentru a putea fi coerent atunci când va povesti polițiștilor ce descoperise. Simți iar un tremur ușor de spaimă, care începea să se manifeste în tot corpul.

Odată ajuns în golfuleț, opri motorul, aruncă repede ancora și se grăbi să lege barca la mal. Lăsă peștele și pe Buck în barcă și porni în pas alergător către oraș, către secția de poliție. Când

ajunse la șosea, iuți viteza, însă nu alergă mult, căci auzi din spate zgomotul unui motor de mașină. Văzu că din urmă se apropia camionul ponosit al lui Marc Sloan, plin cu zarzavaturi, pe care fermierul le aducea pentru a doua zi la piață. Ieși în mijlocul șoselei, făcând semne desperate cu ambele mâini și, după ce acesta opri camionul, cu gemete și scârțaituri, se urcă în cabină cu răsuflarea întretăiată. Marc îl cunoștea bine pe Seth și realiză că se întâmplase ceva, o grozăvie, de vreme ce arăta așa de răvășit și speriat.

—La poliție, Marc, te rog cât se poate de repede.

—Ce s-a întâmplat, Seth? Arăți teribil, mă sperii!

—Așa și trebuie! Dă-i drumul, îți povestesc pe drum.

Comisarul Dick Gregor se pregătea să plece acasă și lăsa ultimele instrucțiuni ofițerului care intra în tura de noapte, când Seth dădu buzna în sediul poliției. Dick simți că nu-i a bună și că felul în care arăta acesta nu era datorat vreunei încăierări sau cine știe cărei reclamații banale. Anticipă că avea să audă lucruri mai grave. După ce-l așeză pe scaun și îi dădu un pahar cu apă, comisarul îi spuse:

—Respiră adânc și începe să povestești calm, bine?

Seth îi povesti cu pauze, totuși coerent, ceea ce văzuse și îl înspăimântase atât de tare. Dick îi făcu un semn lui Kenn Wood, ofițerul de serviciu, și acesta puse mâna imediat pe telefon și anunță echipele de salvare, solicitându-le ajutorul. Următoarele treizeci de minute făcură ca micul platou stâncos să devină neîncăpător pentru a găzdui mașinile de intervenție ale ambulanței, serviciului de morgă, echipei de salvare și două mașini de poliție. Echipa specializată în operațiuni de salvare întinse imediat corzile de coborâre și le aruncă printre stânci, în conformitate cu explicațiile date de Seth. Din locul unde stăteau pe marginea hăului, nu puteau vedea deocamdată nimic. Ancorară o targă și un coș AKIA de genul celor folosite în

intervențiile de salvare montană și patru bărbați special antrenați, membri ai echipei de salvare, începură coborârea în rapel. Seth remarcă în timpul cât dură așteptarea că, în parcare largă de lângă șosea, se aflau două autoturisme. Un Rover elegant, ultimul model, de culoare verde închis metalizat, și un Mercedes negru, cu numerele de înmatriculare ale unei firme de închirieri. Își spuse că, probabil, erau mașinile cu care veniseră cei doi indivizi, aflați acum dincolo de stânci. Se îndreptă către comisarul Gregor, care vorbea la telefon cu cineva. Așteptă să termine convorbirea, după care se apropie și îi împărtăși acestuia opinia în legătură cu mașinile:

—Comisare Gregor, aș vrea să-ți spun ceva. Cred că ar trebui să verifici și cele două automobile aflate în parcare. Ar putea fi ale celor doi și te-ar putea ajuta în toată povestea asta.

Lumina începuse să se cam ducă, așa că Dick luă o lanternă și un carnețel și se îndreptă către cele două mașini. Între timp, cealaltă parte a echipei de salvare, tehnicienii, monta niște reflectoare care să ajute la recuperarea cadavrului de pe stâncă, precum și la găsirea unor eventuale probe, necesare pentru ancheta ce avea să fie deschisă și pentru reconstituirea ce urma să fie făcută de poliție. După ce aruncă o privire în interiorul celor două mașini, nevăzând nimic suspect, Dick se întoarse la mașina sa și ceru prin stație tânărului ofițer de serviciu să verifice numerele de înmatriculare ale celor două autoturisme. Aruncă lanterna în torpedoul mașinii sale și dădu să plece, dar se întoarse, puse mâna iar pe stație și adăugă:

—Și, Kenn, dragule, trimite și un ofițer cu un câine, dacă nu te deranjează foarte mult asta. Mulțumesc!

—S-a notat, șefu', nicio problemă, mă ocup imediat!

Dick Gregor era un tip înalt, cu umeri lați și o față care nu te făcea să zâmbești atunci când era supărat. Într-un cuvânt, arăta ca un dur și așa și era. Asta, pentru cine nu-l cunoștea prea bine